

CRKVA IZVAN ZIDINA

Mario Dučić,
lipanj 2010.

Propovijedi Crkve cjelovitog evanđelja
su besplatna publikacija. Ako ih želite
dobivati na svoju adresu, javite nam se.

„I 'sve' mu je podložio pod noge, a njega dade
za glavu nad svima u Crkvi koja je njegovo
tijelo – punina Onoga koji ispunja sve u svima.“
(Efežanima 1.22)

Već duže vrijeme želim govoriti o razumijevanju
Crkve kao Kristovu tijelu te njezinom poslanju. Ra-
zmišljajući i promatrajući Crkvu u svijetu i u Hrvat-
skoj u ovim posljednjim vremenima, uočio sam da
je izgubila razumijevanje svog identiteta i poslanja.
Vjerujem da su mnoge crkve nesvjesno preuzele
krivo shvaćanje svoga poslanja, uspoređujući se s
institucionalnim i velikim zapadnim crkvama. Sa
svim slobodama i pravima koje smo većinom iskusili,
Crkva Isusa Krista muči se održavajući svoj identitet
i poslanje te više preuzima formu institucije i za-

dovoljno se zatvara u svoju subkulturu gubeći tako
mandat te promašuje svoju svrhu na Zemlji. Kako
bismo razumjeli o čemu govorim, želio bih se prvo
osvrnuti na nekoliko činjenica vezanih uz Crkvu.

1. ŠTO JE UOPĆE CRKVA?

„Odlazak u crkvu ne čini nas kršćanima, kao što
nas niti odlazak u garažu ne čini automobilima“
- Billy Sunday

✳ **Sa svim slobodama i pravima koje smo većinom iskusili, Crkva Isusa Krista muči se održavajući svoj identitet i poslanje te više preuzima formu institucije i zadovoljno se zatvara u svoju subkulturu gubeći tako mandat te promašuje svoju svrhu na Zemlji.**

Što je uopće Crkva? Kao što sam već naglasio, vjerujem da mnogi nesvjesno na spomen riječi „crkva“ često pomisle na mjesto okupljanja, adresu ili pak ime ili instituciju neke lokalne crkve u svome gradu. Kada kažemo da ljudi „dođu u crkvu“, podrazumijevamo da ljudi dođu na mjesto okupljanja, odnosno mislimo na crkvenu aktivnost u nekom objektu.

Iako dolazak na neko mjesto ili u određenu vidljivu crkvenu instituciju nije samo po sebi loše, to nas ne čini kršćanima niti crkvom u pravom smislu riječi. Prema nekim statistikama, živimo u vjerničkoj zemlji. Ljudi oko nas su vjernici samo zato što su kao djeca kršteni u crkvi ili samo zato što su Hrvati pa su time i kršćani. Zanimljivo je što unatoč hvalisanju da smo vjernici, Hrvatska je i dalje zemlja s velikom stopom nemoralnosti i kriminala.

Kako bismo razumjeli što je kršćanin, odnosno koje je poslanja Crkve, moramo prvo razumjeti što je Crkva.

Biblija nam jasno kazuje da je Crkva zajednica vjernika, koja je „službeno“ počela na Dan pedesetnice; utemeljena je na smrti, uskrsnuću

✦ **Bog nije naumio svoje djelo i plan spasenja podijeliti kroz registriranu instituciju ili objekt, odnosno zgradu, već kroz ljude koji ga slijede i vrše njegove zapovijedi, bez obzira na mjesto nalaženja.**

te uznesenju Isusa Krista, a cijena je njezina nastanka plaćena Kristovom krvlju: „Ali sada, u Kristu Isusu, vi koji ste nekoć bili ‘daleko’, postadoste ‘blizu’ krvlju Kristovom“. (Efežanima 2.13)

Grčka riječ koja se koristi za „crkvu“ je *ekklesia*. Riječ je upotrijebljena 115 puta u Novom zavjetu, najviše u Djelima apostolskim i Pavlovim poslanicama. Najmanje 92 puta riječ se spominje u kontekstu lokalne zajednice, dok se na ostalim mjestima spominje kao referencija za crkvu općenito ili za vjernike tijekom cijele biblijske povijesti. Dakle, kada govorimo o Crkvi ili kršćanima, prije svega mislimo na ljude koji slijede Krista i poštuju njegove zapovijedi, bez obzira na mjesto ili vrijeme.

Kada Pavao govori Efežanima o Crkvi, govori o Kristu koji je iznad svakog imena. Svoju je snagu i autoritet povjerio Crkvi, misleći prije svega na ljude koji ga slijede a ne na instituciju crkve ili objekt s križem, koji danas često nazivamo crkvom: „I ‘sve’ mu je podložio pod noge, a njega dade za glavu nad svima u Crkvi koja je njegovo tijelo – punina Onoga koji ispunja sve u svima“ (Efežanima 1.22).

Kristova punina znači da je on svoje tijelo – ljude koji ga slijede, ispunio darovima i blagoslovima jer Crkva, odnosno ljudi, treba predstavljati Krista koji sve ispunjava.

Dakle, kroz Crkvu (ne zgradu niti instituciju), odnosno ljude, primjerice apostolu Pavlu bio je dan mandat da navijesti Krista i objavi ljudima tajnu zajedništva koja je bila sakrivena

u Bogu: „Meni manjemu od najmanjega među svima svetima dana je ova milost: da poganima najvijestim neistraživo Kristovo bogatstvo i da svima iznesem na svjetlo provedbu Tajne koja je od vječnosti bila sakrivena u Bogu stvoritelju svega, da se sada po Crkvi (čitaj „ljudima koji slijede Krista“) saopći mnogolika Božja mudrost poglavarstvima i vlastima na nebesima, prema vječnom naumu koji ostvari u Kristu Isusu, Gospodinu našem.“ (Efežanima 3.8-11)

Kada Pavao govori o „provedbi Tajne kroz crkvu“, to znači da je Božji veliki plan povjeren njegovu tijelu – Crkvi koja treba pokazati te poučavati o Božjem planu i svrsi koju ljudi imaju u Kristu. Drugim riječima, Bog nije naumio svoje djelo i plan spasenja podijeliti kroz registriranu instituciju ili objekt, odnosno zgradu, već kroz ljude koji ga slijede i vrše njegove zapovijedi, bez obzira na mjesto nalaženja.

Zato, ako nismo pažljivi, vjerujem da ćemo lako upasti u zamku đavla, što se već tijekom povijesti pokazalo, da kada ljudi stave naglasak na instituciju a ne na ljude kao Kristovo tijelo, Crkva će postati ništa drugo doli vjerskog institucionalnog sistema, koji često stvara svoju kršćansku subkulturu i nesvjesno zatvara vjernike u zidine raznih objekata i religijskih aktivnosti koji ne donose Kristov život i mudrost.

Što se tada dešava? Postajemo zadovoljni jer imamo svoje objekte, priznanja, društveni status, aktivnosti, seminare i razna druženja; ne znajući da smo upali u zamku religioznog

svijeta subkulture, koji nas zatvara u krug kršćanstva s naglaskom na instituciju a ne na tijelo koje daje život.

Ako malo bolje pogledamo, nažalost, većina aktivnosti vezanih uz naviještanje Kristove tajne događa se među zidovima kršćanske subkulture, s upaljenim reflektorima i kamerama, često gledajući ista lica posebnih „pomazanika“ koji inače ne mogu nijednu dušu dovesti Kristu, osim zabavljati kršćansku masu znacima, čudesima i raznim duhovnim manipulacijama i doktrinama u Kristovo ime. Billy Sunday, poznati američki evangelizator, jednom je rekao: „Odlazak u crkvu ne čini nas kršćanima, kao što nas niti odlazak u garažu ne čini automobilima“

Jedan fenomen u današnje vrijeme postaje vrlo zanimljiv. Kršćani su toliko uzbuđeni nakon što se vrate sa seminara i crkvenih sastanaka te često govore kako je Bog djelovao. Nakon toga odlaze na ručak ili

★ **Kada sotona ne može povući svete u tajne grijeha, onda će ih zatvoriti u njihovu samozadovoljnu subkulturu i dati im igračke u obliku seminara, druženja, bogoslužja i religijskih aktivnosti u kojima „pomazani“ pojedinci bivaju ispružena Božja ruka, a ostali su promatrači kao u kazalištu.**

sjedaju pred svoje televizore, žive jednim prosječnim životom usredotočen na sebe i svoje potrebe sve do sljedeće nedjelje ili crkvene aktivnosti kada će Bog ponovno djelovati radi određene osobe ili određenog osjećaja itd. Kakav je to Bog koji djeluje samo unutar zidina? Kako to da su uvijek ljudi iscijeljeni i dotaknuti na tim posebnim mjestima, a nikada u bolnicama ili na ulicama?

Ljudi govore da su spašeni nekoliko puta; današnji crkveni rast priliv je iz jedne u drugu crkvu, i sve počinje i završava nekim posebnim događanjima, da na kraju i kršćanstvo postane nešto posebno što se može iskusiti povremeno na određenim mjestima.

Kada sotona ne može povući svete u tajne grijehe, onda će ih zatvoriti u njihovu samozadovoljnu subkulturu i dati im igračke u obliku seminara, druženja, bogoslužja i religijskih aktivnosti u kojima „pomazani“ pojedinci bivaju ispružena Božja ruka, a ostali su promatrači kao u kazalištu. Jedno je sigurno – ovakav oblik djelovanja nije prvotna namjera koju je Krist imao s Crkvom kao svojim tijelom.

✦ Iako ljudi kažu kako Crkva treba biti vidljiva, izgleda da je previše vidljiva kad je riječ o objektima, a premalo kad je riječ o subjektima.

2. KOJE JE POSLANJE CRKVE?

„Bog nikada nije imao namjeru da svoju crkvu učini hladnjakom u kojem čuva kvarljivu pobožnost, već da bude inkubator u kojem se trebaju izleći novi obraćenici“ –

F. Lincicomé

Iako ljudi kažu kako Crkva treba biti vidljiva, izgleda da je previše vidljiva kad je riječ o objektima, a premalo kad je riječ o subjektima. Poslanje Crkve nisu domjenci, vjerska okupljanja niti reklamne poruke crkve kao institucije na određenim aktivnostima (najmanje na molitvenim aktivnostima), ili pak samo organizirane evangelizacije unutar zidova crkvenog objekta. Poslanje je Crkve (čitaj „ljudi koji slijede Krista“) prije svega „proizvođenje“ učenika i poučavanje Kristova nauka: „Tada im se približi Isus te im reče: ‘Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska. Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim. Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio! Ja sam s vama sve do svršetka svijeta!’“ (Matej 28.20).

Poslanje je Crkve vrlo jasno – njegovo tijelo – lokalno i univerzalno, odnosno ljudi koji slijede Isusa, trebaju učiniti druge ljude njegovim učenicima. Dobili smo mandat tijekom kojeg trebamo učiti ljude da vrše sve što nam je Isus zapovjedio. I ne samo ono što je zapovjedio već Crkva, odnosno ljudi, treba živjeti kako je on živio i biti ono što je on bio.

Ustvari, blizu smo odgovoru na pitanje „Tko je i što je kršćanin?“ Je li je to osoba koju definira

odlazak na određeno mjesto gdje izražava svoju „pobožnost“ ili nešto posve drugo? Kršćani su prije svega oni koji slijede Krista i njegove zapovijedi te koji žive kako je on živio. Zato je i apostol Ivan rekao: „Tko tvrdi da ostaje u njemu taj mora tako živjeti, kako je on živio.“ (1. Ivanova 1.6)

Prema tome kako je Krist živio jasno možemo vidjeti koje je poslanje Crkve, ako se usuglasimo da ona nije samo institucija, crkvena zgrada ili skup religioznih pravila ili subkultura. Dakle, poslanje je Crkve da vjernici žive kako je Krist živio. A kako je Krist živio? Puno bi se o tome moglo napisati i reći, zato nam je za primjer ostavljena njegova riječ – Biblija.

Svejedno, htio bih istaknuti da, osim otkupljenja i spasenja, jedan od razloga zašto je Krist i došao – što vidimo u Evanđelju po Luki 4. poglavlje – očit je u recima iz Izaije, koje je sam pročitao: „Na meni je Duh Gospodnji (kao i na svakom istinskom vjerniku) jer me pomazao (svi smo pomazani: čitaj „odvojeni za njegovo djelo“). Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima (ne misli na instituciju ili nekolicinu posebnih ljudi u Kristovu tijelu), da navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene (ne misli samo unutar crkvenih zidova dvaput tjedno), da proglasim godinu milosti Gospodnje“ (Luka 4.18-19).

Dakle, jasno vidimo poslanje Crkve – svi smo pozvani i odvojeni za njegova djela koja se sastoje u propovijedanju Radosne vijesti,

navješćivanju slobode, iscjeljivanju bolesnih i oslobađanju potlačenih. Naravno, uključujući i poslušnost njegovim zapovijedima.

Ako malo bolje pogledamo Djela apostolska, to je prva Crkva i činila – odnosno bili su to pojedinci (ne institucija), koji su se nazivali kršćanima jer su slijedili Krista i njegove zapovijedi.

Djela apostolska svakako nisu bila vezana samo uz jedno mjesto ili samo uz jednog posebnog čovjeka. Svi su navješćivali Radosnu vijest, iscjeljivali bolesne, oslobađali potlačene i tražili od sljedbenika da prihvate gospodstvo Isusa Krista, vršeći njegove zapovijedi. Crkva je tada „proizvodila“ Kristove učenike, a ne članove lokalne institucije. Kasnije je u povijesti Crkva pokleknula pred religijom i pretvorila se u instituciju koja je godinama ostala u mraku, naravno, osim onih iznimki koje su stavile Isusa i njegove zapovijedi iznad institucije crkve.

Učenici rane Crkve služili su izvan religijske forme tadašnjih svećenika i duhovnika koji su bili vezani svojom religioznom subkulturom jer se nisu nalazili pod gospodstvom Isusa

★ **Kršćani su prije svega oni koji slijede Krista i njegove zapovijedi te koji žive kako je on živio. Zato je i apostol Ivan rekao: „Tko tvrdi da ostaje u njemu taj mora tako živjeti, kako je on živio.“ (1. Ivanova 1.6)**

Krista. S jedne je strane bila institucija, a s druge strane očitovao se život na koji nisu bili spremni jer nisu bili u pravom poslanju. Učenici su naviještali potpunu predanost Isusu, a ne samo članstvu crkve ili nekim oblicima crkvene aktivnosti: „Dok su oni još govorili narodu, pristupiše k njima svećenici, starješine hrama i saduceji, ogorčeni što su učili narod i na primjeru Isusovu navješćivali uskrsnuće od mrtvih. Zato ih uhvatiše i baciše u tamnicu do sutra, jer je već bila večer. A mnogi slušatelji govora prigriše vjeru...” (Djela apostolska 4.1-3)

„A preko ruku apostolskih događali su se mnogi čudesni znakovi u narodu, tako da su čak na ulice iznosili bolesnike te ih postavljali na postelje i nosila da barem sjena Petrova, dok je on prolazio, padne na nekoga od njih.” (Djela apostolska 5.12-13). Ne samo što su naviještali radosnu vijesti, iscjeljivali i oslobađali ljude već su se brinuli za udovice i hranili gladne, kao

✦ **Učenici rane Crkve služili su izvan religijske forme tadašnjih svećenika i duhovnika koji su bili vezani svojom religioznom subkulturom jer se nisu nalazili pod gospodstvom Isusa Krista. S jedne je strane bila institucija, a s druge strane očitovao se život na koji nisu bili spremni jer nisu bili u pravom poslanju.**

što se vidi u 6. poglavlju Djela apostolskih. A Crkva je danas prepustila državi da se brine o potrebitima!!

Ovo Bog nije ostavio samo nekolicini ili crkvi kao instituciji, već biblijski standard života trebao bi biti svakodnevica svim vjernicima, i to je zapravo poslanje Crkve. Dakle, poslanje nisu samo seminari, posebni evangelizacijski projekti, crkvene aktivnosti koje se dešavaju u neko posebno vrijeme na posebnom mjestu. Ovime ne želim umanjiti ulogu i vrijednost takvih okupljanja, ali vjerujem da smo zaboravili svoje poslanje koje je ipak izvan crkvenih zidova.

Dakle, ako smo mi njegovo tijelo, koje je pokretljivo, trebali bismo biti kao Krist, zar ne? Drugim riječima, ne trebamo čekati nedjeljno bogoslužje i dovlačiti nekoga u crkvu kako bi iskusio Boga, već, ako Krist živi u nama, onda mi drugima „nosimo“ Boga da bi ga mogli iskusiti ondje gdje se trenutno nalaze.

Koliko bi Crkva bila učinkovitija kada bi svi vjernici živjeli kako je Krist živio i svakodnevno prakticirali svoju vjeru, a ne samo jedanput ili dvaput tjedno, ili na posebnim aktivnostima? Primjerice, izračunao sam da tijekom tjedan dana imam stalni utjecaj svojim životom na 30-ak nespasjenih ljudi, ili više od 60-ak mjesečno. Dakle, pitanje je sljedeće – kako predstavljamo Krista u trgovini, školi, na radnom mjestu, na ulici, u susjedstvu, obitelji? To je naša svakodnevica u kojoj smo mi „sol i svjetlo“ svijeta. Ne samo na konferencijama, druženjima, crkvenim bogoslužjima ili

seminarima, već svaki dan, mi – njegovo tijelo – predstavljamo njega – našeg Gospodina.

Zašto trošiti energiju i novac na velike evangelizacijske projekte ako se ne možemo za ljude moliti na radnom mjestu, odnosno susresti njihovu potrebu na onome mjestu gdje se trenutačno nalaze? Molimo li uopće za njih u svojoj tajnoj klijeti? Istina, neće biti kamera oko nas, ali zar su kamere važne? Zašto ne možemo naći vrijeme i najvjestiti Radosnu vijest svojim bližnjima, ljudima s kojima radimo, ljudima u trgovini, školi ili onima koje svakodnevno srećemo? Zašto se njima bojimo najvjestiti gospodstvo Isusa Krista? Svakako, projekti imaju svoju ulogu, ali više kao most prema crkvi nego kao doticaj s Kristom.

Vjerujem da je razlog tome upravo u nepoznavanju onoga što je Crkva i koje je njezino poslanje. Zato smo danas stvorili subkulture i institucije kao zamjenu za pravo učeništvo. Odvojili smo život s Kristom i stvorili sebi religijske i doktrinalne postavke koje ne služe nikomu osim nama ili manjoj grupi istomišljenika koji žive u svojoj kršćanskoj subkulturi ne dotičući i ne mijenjajući svijet oko sebe. Crkva smo mi i nosimo je sa sobom jer smo Kristovo tijelo. „Prema tome, nismo više tuđinci i gosti, nego sugrađani svetih i ukućani Božji, nazidani na pravom temelju – na apostolima i prorocima, a zaglavni je kamen sam Krist Isus. U njemu sva zgrada, čvrsto povezana, raste u sveti hram u Gospodinu. U njemu ste i vi zajedno sazdani za stan Božji u Duhu.“ (Efežanima 2.19-22).

3. CRKVA U POSLJEDNJIM VREMENIMA

Kako Crkva treba izgledati u posljednjim vremenima? Vjerujem da je Crkva na Zapadu uživala mnogo godina u demokraciji i slobodi, za što vjerujem da je bio zaslužan Bog i splet okolnosti, ali situacija se mijenja. Istinsku Crkvu će polako, ali sigurno početi ograničavati, zato ne treba težiti za objektima štovanja te ulagati napore u gradnju velikih zdanja ili institucija, nego se usmjeriti na služenje ljudima.

Nemamo više vremena za gradnju velikih institucija. Na Zapadu mnoge crkve zatvaraju svoja vrata jer ne mogu otplaćivati kredite koje su uzele za svoje objekte. Trenutačno se prevelik fokus stavlja na posebne događaje, a premali na učeništvo. Ako tako nastavimo, ubrzo ćemo morati ući u kompromis budemo li htjeli prihvaćanje javnosti ili pak zadržati članove naše lokalne crkve.

Crkva u posljednjim vremenima treba biti usredotočena na Isusa i nespasene, i to ne kroz subkulturu i posebne događaje, seminare, već na biblijski način koji je nestao. Svi bismo

★ **Koliko bi Crkva bila učinkovitija kada bi svi vjernici živjeli kako je Krist živio i svakodnevno prakticirali svoju vjeru, a ne samo jedanput ili dvaput tjedno, ili na posebnim aktivnostima?**

trebali živjeti za Isusa i s njim svaki dan, činiti njegova djela, bez obzira na to što radili i gdje se nalazili.

Osobna je odgovornost za Crkvu u posljednjim vremenima presudna. Svaki vjernik treba slijediti Kristov primjer i služiti drugima. Zamislimo samo kakav je utjecaj molitve na 20-30 ljudi s kojima se tijekom tjedna stalno viđamo. Što bi se dogodilo kada ne bismo čekali posebnu crkvenu aktivnost, već molili za njih te susreli njihove potrebe tamo gdje se nalaze, kada bismo živjeli na Isusov način? Vjerujem da je to obrazac za Crkvu u posljednjim vremenima.

Praktično pitanje koje nam Isus želi postaviti jest – ako si dio njegove Crkve, živiš li svaki dan kako je Isus živio? Jesi li uzeo križ i slijediš li ga? Navješćuješ li svakodnevno Radosnu vijest? Liječiš li bolesne, oslobađaš li potlačene, učiš li ljude da postanu Kristovi učenici (ne tvoji)? To je svakodnevno poslanje Crkve koja nije institucija, već Kristovo tijelo.

Kome smo posljednjih godinu dana rekli Radosnu vijest? Koliko smo služili ljudima oko sebe? Mjesto naše duhovnosti nije aktivnost među crkvenim zidovima, već poslušnost Kristovim zapovijedima i svakodnevna predanost. Takva je Crkva trebala biti i takva Crkva treba biti u ova posljednja vremena. Crkve koje stavljaju naglasak na instituciju i subkulturu ostat će neplodne, a Crkva (čitaj „ljudi koji slijede Isusa“) koja živi svaki dan s Isusom proširit će njegovo Kraljevstvo nespasenima gdje god se oni nalazili!

★ **Mjesto naše duhovnosti nije aktivnost među crkvenim zidovima, već poslušnost Kristovim zapovijedima i svakodnevna predanost. Takva je Crkva trebala biti i takva Crkva treba biti u ova posljednja vremena.**

Copyright©2010. Crkva cjelovitog evanđelja.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se umnožavati, fotokopirati niti na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja. Ispis ili prosljeđivanje putem elektroničke pošte za osobnu upotrebu ili prijatelje je dopušten.

Ako želite financijski podržati izdavanje ovih propovijedi, svoj prilog možete uplatiti na broj žiro računa 2484008-1102460506 pri RBA ili

poštanskom uplatnicom na adresu Crkva cjelovitog evanđelja, Kneza Branimira 11, 10000 Zagreb s naznakom "za propovijedi".